

Wzorzec FCI nr 253 / 16.02.2011

MOPS

Wersja polska: luty 2011

POCHODZENIE: Chiny.

PATRONAT: Wielka Brytania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 13.10.2011

UŻYTKOWOŚĆ : Pies do towarzystwa.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 9: Psy ozdobne i do towarzystwa.

Sekcja 11: Małe molosowate.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Pochodzenie rasy jest przedmiotem wielu spekulacji, ale wydaje się, że pochodzi ona ze Wschodu. Za ojczyznę mopsa uznaje się Chiny, gdzie krótkonose psy były zawsze cenione. Do Europy mops trafił dzięki żeglarzom holenderskim, i u z w XVI wieku znalazł w tym kraju wielu miłośników, stał się nawet symbolem partii rojalistów. Gdy Wilhelm III objął tron brytyjski, mops trafił na Wyspy. Aż do roku 1877 znano jedynie mopsy beżowe, dopiero wtedy sprowadzono ze Wschodu pierwsze mopsy czarne.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Wybitnie kwadratowy i mocny; „multum in parvo” wyraża się w zwartości sylwetki, wzajemnych proporcjach i kondycji mięśniowej. Mops nigdy nie może wydawać się krótkonogi, ani wysokonożny i lekki.

WAŻNE PROPORCJE:

Zdecydowanie krępy i zwarty.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT:

Wielki urok, dostojeństwo, inteligencja. Zrównoważony, wesoły i żywy.

GŁOWA:

Stosunkowo duża, proporcjonalna do tułowia, okrągła, lecz nie jabłkowata. **MÓZGOCZASZKA:**

Czaszka: Bez bruzdy czołowej. Zmarszczki na czole dobrze wyrażone, ale nie nadmierne.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: czarny, o dość dużych, dobrze rozwartych nozdrzach. Ścieśnione nozdrza i duża fałda nad nosem niedopuszczalne i stanowią poważną wadę.

Kufa: Stosunkowo krótka, tępo zakończona, graniasta, nie zadarta. Fałda nad nosem nie może zasłaniać nosa lub oczu ani upośledzać widzenia czy oddychania.

Uzębienie: Niewielki przodozgryz. Krzywa żuchwa, pokazywanie języka lub zębów – w najwyższym stopniu niepożądane i powinny być surowo oceniane. Szeroka żuchwa z siekaczami ustawionymi niemal w prostej linii.

Oczy: Ciemne, stosunkowo duże, okrągłe; łagodne i zatroskane w wyrazie; bardzo błyszczące, a w chwili podniecenia – pełne ognia. Nigdy nie mogą być wyłupiaste, ogromne, ani ukazywać białkówki przy patrzeniu do przodu. Bez śladu objawów chorobowych.

Uszy: Cienkie, małe, delikatne, jak czarny aksamit. Dwa rodzaje uszu: „różyczkowe” – małe, zwisające, załamane i odchyłone do tyłu, uwidaczniając wnętrze ucha; „w kształcie guzika” – załamane ku przodowi, końce przylegają do czaszki i zakrywają wnętrze ucha.

Wyżej cenione
te drugie.

SZYJA:

Lekko łukowata, przypominająca czub hełmu; mocna, gruba, dostatecznie długa, aby głowa była dumnie niesiona.

TUŁÓW: Krótki i zwarty.

Grzbiet: Prosta linia grzbietu; nie może być ani wysklepiona, ani zapadnięta.

Klatka piersiowa: Szeroka, mocno ożebrowana na całej długości.

OGON:

Wysoko osadzony, ciasno skręcony, przylegający do biodra. Wysoce pożądanym podwójnie skręcony.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Łopatki: Ustawione ukośnie.

Przedramię: Kończyny bardzo mocne, proste, umiarkowanej długości, ustawione pod tułowiem.

Łapy: Nie tak długie, jak zajęcze, ani tak okrągłe, jak kocie; wyraźnie rozdzielone palce; czarne pazury.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Bardzo mocne, umiarkowanej długości, ustawione pod tułowiem, oglądane z tyłu – proste i równoległe.

Stawy kolanowe: Dobrze ukątowane.

Łapy: Nie tak długie, jak zajęcze, ani tak okrągłe, jak kocie; wyraźnie rozdzielone palce; czarne pazury.

CHÓD/RUCH:

Oglądane z przodu, kończyny przednie powinny unosić się i opadać w przedłużeniu linii łopatek; łapy skierowane zupełnie na wprost – nie do środka, ani na zewnątrz. Akcja kończyn

tylnych równie prawidłowa. Kończyny przednie z dobrym wykrekiem; kończyny tylne poruszają się swobodnie, z dobrą pracą stawów kolanowych. Lekko toczący się ruch kończyn tylnych jest dopełnieniem typowego ruchu. Pies musi być zdolny do sprawnego i wydajnego ruchu.

SZATA

SIERŚĆ: Delikatna, gładka, miękka, krótka i błyszcząca; nie może być ani twarda, ani wełnista.

MAŚĆ: Srebrna, brzoskwińowa, płowa lub czarna. Każda czysta, dla podkreślenia kontrastu między barwą szaty a pręgą grzbietową (czarna linia, biegnąca od potylicy do ogona) i maską. Znaczenia wyraźnie odgraniczone. Pysk lub maska, uszy, „pieprzyki” na policzkach, „odcisk kciuka”(„diament”) na czole i pręga grzbietowa – tak czarne, jak to możliwe.

WAGA:

Idealna waga: 6,3 – 8,1 kg. Pies ma być mocno umięśniony, czego nie należy mylić z nadwagą.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od nasilenia oraz wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Każdy pies, wykazujący wyraźne wady budowy lub zaburzenia charakteru powinien być zdyskwalifikowany.

Uwaga:

Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.